

Publicerad 2006-10-05 13:21 av Idefix

Överjordiska stigar.

Utan dig vid min sida, din hand i min...

Stigar som leder oss mot gemensamma mål...

Och våra stigar... kanske skulle båda våra vindlande, krokiga vägar...

kanske (bara kanske) skulle de vara mindre svårframkomliga, mindre avgrundsangränsande... Kanske skulle de vara lite (...bara lite) bättre skyltade...

Men trots att jag vet att jag kanske saktar dina steg, tynger dina tankar och fäller tårar mot din redan allt för vätta axel...

(trots allt detta) ...så vet jag att jag (i alla fall nu och då) lättar ditt hjärta, bär dina bördor i mina trötta händer, torkar dina tårar och håller om dig när du fryser...

Denna vetskap klyver mig, för jag vill inte vandra ensam på livets vindlande stig, vill inte fälla salta tårar på skogens mjuka mossor i min övergivenhet.

... Men samtidigt så vill jag inte dra dig med mig ner mot mörkare mål än dina egna.

Någonstans anar jag att du känner likadant... att även om din stig vore ljusare, mer framkomlig och välskyltad utan mig så vore den också lite kallare och tystare...

För du kan aldrig ana hur mitt hjärta brinner för dig och hur hela min kropp sjunger när du ler mot mig...

Överjordiskt...

Därför, just därför så vet jag att det kan vara värt det... Vi får helt enkelt sätta våra egna riktmärken. Trampa egna stigar...

Överjordiska stigar...

...Om du vill följa mig förstås...

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Idefix med Poeter.se id #11153 innehar upphovsrätten